

Epistola către Evrei

ISUS - Marele Preot

Evrei 9.7: „Dar în partea a doua intră numai Marele Preot, o dată pe an și nu fără sânge pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului”.

Marele preot intra în Sfânta Sfintelor, numită „partea a doua” unde nu avea voie să intre nimeni în afară de el, potrivit poruncii Domnului: „Să nu fie nimeni în cortul întâlnirii când va intra Aaron să facă ispășirea în sfântul locaș până va ieși din el” (Evrei 16.17). Dar, nici el nu intra „tot timpul” (Evrei 16.2) ci, numai „o dată pe an”, la Sărbătoarea Ispășirii în ziua a zecea, luna a șaptea.

În încăperea sfântă, marele preot aducea „sângele taurilor și al țapilor” (Evrei 10.4), întâi pentru păcatele sale, fiindcă și el era „cuprins de slăbiciune” (Evrei 5.2), „supus slăbiciunii” (Evrei 7.28) și, ulterior, pentru păcatele din neștiință ale norodului.

Evrei 9.8: „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi”.

Slujba pe care o făcea marele preot în Sfânta Sfintelor avea, așa cum s-a mai spus, și o accentuată valoare didactică, nu numai ispășitoare, fiind „chip și umbră a lucrurilor cerești” (Evrei 8.5), adică „umbră a bunurilor viitoare și nu înfățișarea adevărată a lucrurilor” (Evrei 10.1). Slujba din cortul întâlnirii a fost o modalitate folosită de Duhul Sfânt pentru a vorbi și a instrui poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei sale cu privire la „lucrurile care aveau să fie vestite mai târziu” (Evrei 3.5). Câtă vreme Dumnezeu a hotărât să păstreze funcția ispășitoare, dar

limitată a acestor „chipuri și umbre”, accesul la realitatea desăvârșită prefigurată prin ele era cu neputință, deoarece Hristos încă nu se jertfise ca să aibă „și El ceva de adus” (Evrei 8.3) și astfel să devină „slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de un om, ci, de Domnul” (Evrei 8.2), pentru ca „păcatele să fie șterse prin jertfa Sa” (Evrei 9.26). De aceea, drumul spre această realitate nu era încă „deschis”. Altfel spus, păcatul nu era cu putință să fie șters cu desăvârșire prin sângele animalelor jertfite, chiar dacă aceste jertfe „se aduceau neîncetat în fiecare an” (Evrei 10.1).

Prin urmare, „la sfârșitul acestor zile” (Evrei 1.2), în lumina lucrării ispășitoare a lui Hristos, zile numite de apostol o „vreme de îndreptare”, această extraordinară „asemănare” sau parabolă, care a fost cortul din pustie cu toată slujba dumnezeiască, și-a pierdut eficacitatea din moment ce înțelesul care o justifica s-a împlinit în mod desăvârșit în lucrarea ispășitoare a lui Hristos, Marele Preot.

Evrei 9.11: „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta”.

Marele preot, care aducea jertfe și daruri în Sfânta Sfintelor în virtutea unor „porunci pământesti” (Evrei 9.10), era el însuși parte din ritualul cortului din pustie, numit de apostol „asemănare” sau parabolă. Prin slujba lui mijloca în favoarea lui Israel bunăvoința lui Dumnezeu pentru împlinirea

(continuare în pag. 14)

Extras din volumul
„Epistola către neEvrei”
(comenzi la 0264/432384).